

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1162

22.06.2025 (136)

Hitler i krig: Vad hände *egentligen*?

av A.V. Schaerffenberg

Del 9

Kapitel 8: Seger i väst

En filosofi kommer att leda sin idé till seger endast om den förenar de modigaste och mest energiska elementen i sin epok och sitt folk i sina led och sätter dem i de fasta formerna för en kämpande organisation."

Adolf Hitler, *Mein Kampf*, volym 2, kapitel V

Wehrmachts styrkor höll på att rensa upp i Norge när Hitler-von Mansteins väst offensiv inleddes den 10 maj. En tysk framryckning genom Ardennerna var särskilt tilltalande för Hitler, eftersom den inte gick in i Nederländerna. I motsats till konventionella historiker var han inte intresserad av att samla på sig utländsk egendom, utan ville begränsa och avsluta konflikten så snart som möjligt för att förhindra att den spred sig. I sina krigsdirektiv som utfärdades till alla Wehrmachts befälhavare på västfronten i flera månader innan 1940 års fälttåg inleddes, betonade Führern gång på gång att inga kränkningar av de neutrala länderna fick

tillåtas. I sitt allra första direktiv för krigföringen förklarade han att "de neutralitetsförsäkringar som Holland, Belgien, Luxemburg och Schweiz har gett oss ska följas till punkt och pricka". I sitt andra direktiv beordrade han att "inloppen till Östersjön ska mineras utan att neutrala territorialvatten kränks" (38, 41). Senare underströk han för Kriegsmarine att "alla neutrala staters neutralitet skall respekteras fullt ut" ("Top Secret, Officer Only, C.-in-C., Navy, Berlin, 4 August 1939"). Dessa direktiv var topphemliga militära order som offentliggjordes för första gången långt efter krigsslutet (1964).

I skarp kontrast till Hitlers noggranna respekt för de neutrala nationernas suveränitet i stridens periferi planerade de allierade befälhavarna att ockupera Belgien med den brittiska expeditionsstyrkan under ledning av general Lord Gort och den franska XVI:e kåren under ledning av general Fagalde åtminstone så tidigt som den 24 oktober 1939. Den så kallade Dyle-planen fick sitt namn från en flod där Gorts armé planerade att ansluta sig till belgiska styrkor framför Antwerpen. Denna "personliga och hemliga instruktion" (Innes, 117) förmedlades till det belgiska högkvarteret, där dess befälhavare helhjärtat stödde kränkningen av sitt eget lands neutralitet. Med en nick från Belgiens kung Leopold III "omvandlade general Georges, som representerade det franska överkommandot, den provisoriska Dyleplanen till en definitiv order" den 14 november (ibid). När Hitler fick höra talas om det belgiska förräderiet beordrade han omedelbart sin Wehrmacht att förbereda sig för att erövra Nederländerna innan de kunde ansluta sig till de engelsk-franska arméerna. De demokratiska myndigheterna i dessa små nationer hoppades kunna dra nytta av en allierad seger, särskilt genom att på Nordtysklands bekostnad enkelt kunna stjäla nya territorier för att hysa sina växande befolkningar.

När Englands försök att erövra Norge hade misslyckats, måste de allierades andra hot genom Nederländerna undanröjas lika grundligt. Därför slog Luftwaffes stridsflygplan till mot flygfält i Belgien kl. 05.45 den 10 maj - bara två timmar innan de brittiska och franska styrkorna ryckte in i Nederländerna.

Det överlägset största hindret för Hitlers offensiv var belgiska Eben Emael, världens mest kraftfulla och tekniskt avancerade befästning. Den ansågs allmänt i militära kretsar vara "ointaglig" och var inte bara nyckeln till försvaret av Liège, utan till hela västfälttåget. Dess blotta existens hade övertygat praktiskt taget alla generaler - tyska och allierade - om att den antingen skulle bryta ned eller stoppa den tuffaste offensiv som riktades mot den. Eben Emaels befälhavande, underjordiska position var ointaglig för markstyrkor som inte kunde kringgå fortet och dess bunkrar var helt ogenomträngliga för de största flygbomberna, till och med tunga artillerigranater. Fortet dominerade fullständigt den strategiska knutpunkten för Hitlers offensiv där floden Meuse och Albertkanalen korsades. Kanalens slus-

sar kontrollerades av observatörer i fästningen. Själva existensen av den belgiska befästningen hade anförts av tyska generalstabsstrateger mot von Mansteins plan. Förvisso skulle konventionella styrkor aldrig kunna ta sig förbi Eben Emael.

Än en gång sökte Führern upp en man som hade skjutits i bakgrunden av arméns överbefälhavare på grund av sina innovativa idéer. General Kurt Student trodde att man kunde överraska försvaret med minimal förlust av människoliv genom att låta soldater landa osedda i glidflygplan. Hitler konfererade med Student och de utarbetade detaljer för en glidflygattack i gryningen mot Eben Emael. Denna planerade attack var så viktig att Führern sköt upp hela västoffensiven tills fortet hade intagits, vilket hela fälttåget berodde på.

På 7.500 fot släppte de oförlikneliga Ju 52:orna, som bogserade 39 DFS 230, sina trävingade laddningar och vände tillbaka vid den tyska gränsen, vilket gjorde det möjligt för glidflygplanen - var och en med åtta tungt beväpnade fallskärmsjägare och sprängämnesexperter - att landa vid broar längs floden Meuse och Albertkanalen, inklusive Eben Emael, i total tystnad. Landningen var felfri och helt obemärkt av försvararna. Trots att de blev helt överraskade kämpade de tillbaka med stor vildhet och skicklighet. Men när de väl återhämtat sig från chocken över att möta tyska soldater på taket till sitt oövervinneliga fort hade fallskärmsjägarna slagit ut två 120 mm kanoner och nio 75 mm kanoner, med andra ord allt artilleri på fortets ovansida. Inom 24 timmar hade den förment "ointagliga" bastionen med 700 elitsoldater fallit för 70 glidflygare, som förlorade sex döda och tjugo sårade. Genom den enorma lucka i de allierades försvar som uppstått efter att detta världens mäktigaste fäste fallit, välldes Wehrmachts offensiv in över Belgien.

Samtidigt erövrade andra glidflygtrupper snabbt broar vid Veldwezelt och Vroenhaven, över vilka de tyska styrkorna stormade. Hitler, general Student och hans fallskärmsjägare åstadkom ett militärt mirakel utan motstycke; den enskilt viktigaste aktionen under hela fälttåget och en av de största och mest unika segrarna i krigshistorien. Som det står i *The Marshall Cavendish Illustrated Encyclopedia of World War Two* (s. 141, Vol. I): "Ingen hänsyn hade tagits till Adolf Hitlers fantasifulla förmåga, som hade tagit ett personligt intresse i planeringen för en överraskande erövring av Albertkanalens broar, trots O.K.W:s skepsis."

På bara en vecka drevs de brittiska och franska arméerna ut ur Belgien. De allierade arméerna blev helt överrumplade av Eben Emaels oväntade kapitulation och snubblade bakåt för att krypa ihop bakom en annan befästning som de ansåg vara osårbar - Maginotlinjen. Samma mentalitet från första världskriget som dominerade den tyska generalstaben fossiliserade den franska strategin. Men Führern såg bortom deras föråldrade konventioner. Enligt den plan som han utarbetat tillsammans med von Manstein rensade Luftwaffe himlen från fientligt flyg sam-

tidigt som de allierade markstyrkorna krossades av pansarförbanden, som sedan sprängdes av mobilt artilleri och polerades av infanteriet. Den nationalsocialistiska samarbetsandan hade på ett vackert sätt samordnat alla dessa olika stridselement till ett snabbt, alltid framåtriktat, kontinuerligt Blitzkrieg som höll den överlägsna fienden ur balans.

Överallt där fransmännen eller britterna försökte göra motstånd fick de utstå knockoutslag, varefter tyskarna skyndade vidare till nästa mål och aldrig gav fienden tid att andas, än mindre att svara. Snabbheten och brutaliteten i denna taktik gjorde snart de allierade styrkorna nervösa. Den 20 maj, bara tio dagar efter att offensiven inletts, var de franska och brittiska markstyrkorna delade i två. Tidvattnet hade vänt. När kriget började gå emot dem försökte de tappert återta det förlorade initiativet genom att improvisera en kraftfull motoffensiv mot 7:e pansardivisionen, som precis hade nått slutet på sina förnödenheter genom att avancera så långt som till Cambrai. De allierades befälhavare förstod pansardivisionens prekära läge och tänkte snabbt och satte in två nya brittiska och franska stridsvagnsbataljoner vardera, vilket gjorde att de var betydligt fler än tyskarna som hade ont om ammunition och hotade dem med förintelse. Nära Arras överraskade franska Char B-stridsvagnar tyskt pansar på nära håll och förstörde Panzer Mark IV, tre av Wehrmachts enda tunga stridsvagnar, på nära håll.

De allierades anfall kunde ha lyckats om inte 7:e pansarvagnen hade letts av en man som senare skulle göra sig känd i Nordafrika - general Erwin Rommel. Han iscensatte en låtsasreträtt. När fransmännen glatt följde efter, svängde han plötsligt runt sitt pansar mot dem, blodade ner och stoppade deras framryckning, skingrade sedan de skrämda britterna, som antog att han evakuerade Cambrai. När en av hans kolonner hölls upp i en by av tjugo franska tunga stridsvagnar beordrade han en enda Panzer IV att överraska fiendens bakre del. Dess besättning rusade mot fienden och avfyrade rasande sin 75 mm kanon på nära håll, slog ut 14 av de stora Char B på cirka tjugo minuter och tvingade resten att kapitulera. Inte en enda gång under hela fälttåget hade de allierade lyckats med något i närheten av en så spektakulär aktion. Trots att var och en av hans pansarvagnar mötte fem fiender, engagerade Rommel de allierade tillräckligt länge för att Stuka störtbombare skulle hinna anlända och platta till varenda fransk och engelsk stridsvagn på fältet.

Nästa dag, den 21 maj, svängde den tyska offensiven norrut mot kanalhamnarna Boulogne och Calais för att skära av all vidare hjälp från Storbritannien. Soldaterna i B.E.F. förstod vikten av detta och satte upp ett desperat försvar som varade i fem dagar med intensiv beskjutning och flygattacker. När dessa viktiga hamnstäder hade fallit inledde de allierade en ny numerärt överväldigande motoffensiv med brittiska styrkor och den franska första armén som anföll från norr, medan de franska sjunde och tionde arméerna anföll från söder; däremellan befann

sig huvuddelen av det tyska pansaret. Ytterligare R.A.F. *Spitfires* och *Hurricanes* flög in från sina engelska baser för att ge skydd åt franska Dewoitines, Blochs och Morane-Saulniers. Medan Messerschmitts stångades med dem i himlen högt ovanför, bröt Stuka störbombare upp den fransk-brittiska motstöten, som ytterligare pulveriserades av tungt artilleri och sedan fick en *gräslig kupp* av infanteriet. Den fransk-brittiska reträtten återupptogs; den här gången en huvudstupa flykt mot Paris.

Men de allierades sak var ännu inte förlorad. Många franska arméer var fortfarande intakta med all sin ammunition och alla sina förnödenheter, medan pansarstyrkan, efter två veckors oavbrutet hårt drivande och stridande, var nere på 30%. General Maxime Weygand, som förde befälet över alla allierade styrkor, var på väg att inleda en omfattande attack för att återta Cambrai, där det svaga tyska försvaret inte kunde förväntas stå emot de åtta allierade divisioner som ställdes mot dem. För att operationen skulle lyckas var det dock nödvändigt med hjälp från brittiska markstyrkor, särskilt stridsvagnar, och framför allt stöd från RAF. Weygands attack förebådade framgång och var i själva verket redan igång, när briter till hans förvåning vände på klacken och sprang mot Dunkerque. General Lord Gort, som var chef för B.E.F., hade fått personliga order från den nye premiärministern Winston S. Churchill att överge sina franska och belgiska allierade i fält utan att meddela dem. Weygandoffensiven kollapsade och Frankrikes öde var beseglat. Churchill fördömde kung Leopold som "en förrädare", trots att monarken meddelat honom fem dagar innan Belgien kapitulerade; det var fem dagar mer än vad briter gav sina allierade på kontinenten.

Den 5 juni inledde Wehrmacht sina operationer mot de kvarvarande allierade styrkorna i söder. Redan nästa dag bröt de tyska styrkorna igenom nedre Somme och nådde floden Aisne, där de strax därefter slog ut de beslutsamma soldaterna i den franska tionde armén (som tyskarna särskilt hyllade för deras hopplösa mod efter vapenstilleståndet). De fick sällskap av infanterister från den brittiska 51:a Highland Division, som, avskurna från sina kamrater från Dunkerque, flydde till St Valery i hopp om att bli evakuerade på samma sätt. De hade inte samma tur och kapitulerade den 12 juni. Dagarna innan dessa katastrofala händelser hade Lord Gorts olyckliga soldater trängts på stränderna vid Dunkerque - 220.000 av dem, tillsammans med 120.000 fransmän och belgare. Panzerkorvetterna sprang upp på klipporna med utsikt över de demoraliserade allierade som hukade i sanden.

De tyska befälhavarna var på väg att ge dem ett ultimatum som de inte kunde vägra - kapitulera eller bli förintade - när ett direktiv från Führern beordrade hans styrkor att hålla inne med elden så att de allierade kunde evakueras. Varje man i Wehrmacht var lamslagen av misstro. Som han förklarade för den belgiske SS-ledaren Leon DeGrelle fyra år senare lät Hitler briter gå vid Dunkerque, eft-

ersom han vid den tiden fortfarande närde förhoppningar om deras vänskap och samarbete: "Genom att tvinga dem till antingen kapitulation eller förintelse skulle de aldrig ha kunnat förhandla." Genom att låta dem åka hem skulle de brittiska myndigheterna och folket själva rätt förstå hans gest för vad den var: ett uppriktigt steg mot ett slut på striderna och början på försoning.

Istället vände Churchill och hans propagandister ut och in på Hitlers otroliga erbjudande, som var historiskt unikt för sin generositet. Hans försök till fred framställdes som ett nederlag som berodde på hans oförmåga att krossa de engelska soldaterna, även mitt under deras reträtt. På så sätt stärktes den brittiska moralen på hemmaplan, eftersom tyskarna framställdes som frustrerade och besegrade. Det lurade brittiska folket fick aldrig veta att deras söner, makar, fäder och bröder hade räddats, inte genom en provisorisk flottilj av yachter som korsade kanalen, utan genom Führerns vägran att spilla mer ariskt blod i ett krig som judarna provocerat fram.

Det så kallade "miraklet i Dunkerque" var helt och hållet Adolf Hitlers verk. Hur högmodig hans gest än må ha varit, så var den helt bortkastad på myndigheterna i London. De mer än en halv miljon fiendesoldater som han skonade 1940 uppskattade inte vad han hade gjort för dem, tack vare skicklig propaganda från Churchill och andra. De återvände under de närmaste åren, inte som de vänner han hoppats göra dem till, utan som hämndlystna mördare. Det hade varit bättre om han hade slaktat varenda en av dem till sista man, än att försöka skicka hem dem som sändebud för sin goda vilja, något som de var oförmögna att förstå.

I vilket fall som helst skulle en sådan förintelse inte ha varit nödvändig. Om Lord Gort och hans B.E.F. hade fått möjlighet att kapitulera i en fullständigt hopplös situation på Dunkerques stränder, skulle de ha tvingats lägga ned sina vapen, precis som deras kamrater i 51:a Highland Division skulle ha gjort i en liknande situation vid St Valery. Englands ledande militärhistoriker, Sir Basil Liddell Hart, sade om Dunkerque att "aldrig har en större katastrof varit lättare att förhindra" (Walsh, 42). Medan Churchill offentligt förnekade och vände det skamliga tillbakadragandet från Dunkerque till en brittisk triumf, beskrev han det privat som "en kolossal militär katastrof" (ibid, 43). General Ironside, chef för den kejserliga generalstaben, anförtrorde Anthony Eden: "Detta är slutet för det brittiska imperiet" (ibid).

Mindre än två veckor efter att den sista Tommy seglat hem gick tyska styrkor in i Paris. Precis som tidigare i Warszawa flydde de politiker som var ansvariga för att förklara krig mot Tredje riket och lämnade sitt eget folk på drift i nederlag. Philippe Petain, den ärevördiga hjälten och generalen från första världskriget, bildade en ny regering som accepterade ett vapenstillestånd den 25 juni. Petain var ett klokt val, eftersom Führern respekterade honom; därför var kapitula-

tionsvillkoren overseende, vilket visades av Hitlers generösa behandling av den franska flottan. Som till och med de fientliga författarna till en Time-Life-bok (*The Luftwaffe*, s. 44) var tvungna att erkänna, "De två kampanjerna - i Skandinavien och en månad senare över slätterna i Västeuropa - var bland de mest briljanta militära operationerna i modern tid." Om så var fallet berodde deras framgång till överväldigande del på Adolf Hitlers fantasifulla geni och den nationalsocialistiska stat han skapade. Ingen annan nation i historien, som var i numerärt underläge och till och med ofta tekniskt underlägsen, kunde ha besegrat så mäktiga motståndare på så kort tid. Ingenting jämförbart hade någonsin hänt tidigare.

Fälttåget i väst vanns av Führerns djärvhet och känsla, som främst uttrycktes genom hans SS-män, vars avgörande prestationer i strid undveks av aristokratiska snobbar i den tyska generalstaben. Men trupperna i *Leibstandarte Adolf Hitler* (Adolf Hitlers livvakt) intog de strategiska holländska kanalerna innan de kunde sprängas och gjorde därmed *blitzkriget* möjligt. De intog Rotterdam på tre dagar och gick i spetsen för hela offensiven genom att avancera 120 mil genom franskt territorium på 24 timmar. Efter att ha intagit Somme i en blixtrande framryckning sprängde regementet SS *Totenkopf* ("Dödshuvudet") vägen öppen till Paris. Till stor del tack vare deras makalösa soldater krossade den ariska manlighetens unga anda den judiska demokratins gamla värld på Frankrikes slagfält. De allierade - alla deras stridande män och fabriksarbetare - hade varit de patetiska duperna för judiska agendor som inte hade något att göra med att "rädda Polen", "försvara de neutrala staterna" eller "stoppa nazisternas världserövring i Frankrike". Detta var de uppenbart uppenbara flosklerna, känslomässigt konstruerade för icke-judisk konsumtion.

Hitlers framgång, som fortfarande framställs som en "tragedi" av hovhistoriker och propagandister i media, var i själva verket en triumf för den nationalsocialistiska organisationen och dess överlägsna stridsförmåga över de lurade undersåttarna och ideologiska dvärgarna i judiska stater med avsikt att begå rasmässigt självmord. Västfälttåget visade att ett rasmedvetet, helariskt krigarband kan besegra en numerärt överlägsen, rasblandad fiende, som britten, fransmännen och holländarna, med sina färgade kolonialtrupper från Indien, Senegal och Indonesien.

NSDAP / AO är världens största leverantör av nationalsocialistiska propaganda!

**Tryckta och online tidskrifter på många språk
Hundratals böcker på över ett dussin språk
Över 300 webbsidor på dussintals språk**

**SS Defender
against Bolshevism**
by Reichsführer SS Heinrich Himmler
**FOR-DANMARK!
MOD BOLCHEVISMEN!**
Translated from the SS Original

**The Poisonous
Mushroom**
by Julius Streicher
Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

**Hitler
in Italy**
by Heinrich Hoffmann
**HITLER
in ITALIEN**
English / German / Deutsch / English

**SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family**

**Theodor Fritsch
The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild
English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**